

Arrest

**nr. 164 944 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juni 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 3 augustus 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 30 november 2015.

1.3. Op 16 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 december 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de hoofdstad Bagdad. U bent een soennitische van Arabische origine. U was woonachtig in de wijk Al Haji. In 2006 ontvluchtte uw familie de problemen in Bagdad en woonde u enkele maanden in Syrië. U keerde terug naar Bagdad en deed universitaire studies. U bent arts van opleiding. U werkte deels in een polikliniek in Diyala en deels in een artspraktijk. Op 11 januari 2015 bent u bij volmacht gehuwd met A.(...)-K.(...), T.(...) (CGVS 12/11990, O.V. 6.958.016), die al op 28 juni 2012 de vluchtelingenstatus werd toegekend in België.

Uw vader was directeur van een bedrijf. Vroeger had hij goede banden met het regime van Saddam Hoessein. Hij mocht zich tot “de vrienden van Saddam Hoessein” rekenen. De broer van uw vader was leider van jullie stam en onderhield nauwe contacten met Saddam Hoessein. Uw oom is in 2010 in Syrië overleden. Uw vader werd er na de val van het regime van beschuldigd een Baathist te zijn. In 2005 is men jullie huis binnengevallen. Voorts kende uw vader niet echt problemen met milities of met het overheidsapparaat, tot 6 februari 2015, toen militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) uw vader zijn komen arresteren. Uw vader werd naar een plaats gebracht waar hij een maand zou zijn vastgehouden en gefolterd. Op de dag van zijn arrestatie bent u met uw moeder en uw jongste broer bij een vriendin gaan wonen. U ging niet langer werken in de artspraktijk. Op 24 februari 2015 zijn mensen van de militie op deze werkplaats binnengevallen. Uit hun geschreeuw konden uw collega's opmaken dat zij naar u op zoek waren. Uiteindelijk namen zij uw neef W.(...) mee die daar ook werkte. Zijn levenloze lichaam werd enkele maanden later gevonden. Omdat u voor uw leven vreesde, besliste u Irak te verlaten. U ging eerst met het vliegtuig naar Erbil waar de ouders van een vriendin wonen. Daar werd een smokkelaar gezocht. Deze bracht u vervolgens naar een plaats in Turkije, wellicht Istanbul. Na een verblijf daar van een tiental dagen moest u in een vrachtwagen kruipen. Deze bracht u via een u onbekende reisweg naar België. Op 4 juni 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Irak waar u vreest te worden gedood door de mensen van AAH. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u (kopie van) volgende documenten neer: uw Irakese identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de rantsoenkaart van uw vader, het bewijs van woonplaats van uw vader, uw huwelijksakte, de volmacht die uw man voor dit huwelijk gaf, uw universitair diploma, brieven in verband met uw aanstelling als arts, enkele badges van uw werk, een bewijs van goed gedrag, een document van de Irakese medical association, een bewijs van een bijkomende opleiding die u als arts volgde, een cv, de klacht die u bij de politie indiende, een bewijs dat u klacht indiende, een bewijs voor het verlies van uw paspoort, de overlijdensakte van uw neef W.(...) en een foto van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u en uw familieleden omwille van het Baath verleden van uw vader (en oom) gevisieerd werden. Immers, op diverse punten is uw relaas vaag, weinig plausibel en zelfs tegenstrijdig gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig heeft ondermijnd.

Zo kan u niet verduidelijken waarom uw vader zich tot de ‘vrienden van Saddam’ mocht rekenen. Uit uw verklaringen blijkt dat uw oom een stamhoofd was en daarom een bevoorrechte relatie met de voormalige president had (CGVS, p.7.8). U zegt dat uw vader destijds een aannemer en handelaar was, maar weet verder in het geheel niet welke rang of functie uw vader in die tijd zou hebben gehad (CGVS, p.7). Alleszins had hij geen functie bij de overheid, zo zegt u. Dat u slechts weet te zeggen dat hij een ‘vriend van Saddam’ was maar u in het geheel niet weet aan te geven op welke wijze uw vader betrokken was bij het regime van Saddam, is zeer opmerkelijk. Waarom hij heden nog zou te maken hebben met dusdanige vervolging door de militieleden van AAH, wordt dus geenszins duidelijk en maakt u niet aannemelijk.

U stelt dat personen van de overheid jullie huis in 2004 of 2005 wel waren binnengevallen maar dat uw vader toen niet werd gearresteerd (CGVS, p.11). Gevraagd of er nadien nog problemen zouden zijn geweest met overheid of milities, antwoordt u dat dit niet het geval was (CGVS, p.11). Het is opmerkelijk dat men uw familie dan plots tien jaar later, in februari 2015, toch opnieuw zou hebben gevisieerd en uw vader zou hebben ontvoerd.

Nog opmerkelijker en veelzeggend is dat deze beweerde vervolgingsfeiten zich allemaal zeer kort na uw huwelijk afspeelden, in een periode dat u wellicht op zoek ging naar een manier om uw man in België te komen vervoegen. Het vermoeden rijst dan ook dat u Irak niet heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging maar veeleer om bij uw echtgenoot te zijn. Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling

dat uw vader en drie broers wel nog in Irak konden blijven wonen maar dat u klaarblijkelijk de enige van het gezin was die dringend het land diende te ontvluchten. Mochten de militieleden van AAH werkelijk wraak willen nemen voor het zagezegde Baath verleden van uw vader, dan zouden zij wellicht veeleer uw vader zelf of zijn zonen viseren (CGVS, p.11).

Uw verklaringen over de vervolgingsfeiten zelf kunnen evenmin overtuigen. U stelt dat uw vader door AAH werd ontvoerd en een maand lang werd gefolterd (CGVS, p.10) maar u slaagt er niet in te verduidelijken waarom AAH dit zou hebben gedaan. U verklaart dat het te maken heeft met zijn vroegere lidmaatschap van de Baath partij. Echter, u geeft zelf aan dat uw vader zich sedert de val van het Saddamregime niet met politiek heeft ingelaten (CGVS, p.10). U zegt ook dat veel voormalige Baathisten sinds de val van Mosul verdacht werden van medewerking met de rebellen (CGVS, p.10). Waarom AAH zou vermoeden dat uw vader een medestander van deze rebellen is, maakt u evenmin duidelijk. U beweert verder dat de militie u op 24 februari 2015 op uw werkplaats kwam zoeken. Als u gevraagd wordt waarom men net u viseerde, stelt u dat zij wraak wilden nemen op uw familie (CGVS, p.13). Het is dan ook merkwaardig dat AAH, hoewel zij er niet in geslaagd waren u te ontvoeren, uw vader iets later toch zou hebben vrijgelaten. Met deze bedenking geconfronteerd, zegt u daar ook geen verklaring voor te hebben (CGVS, p.12). Gevraagd waarom uw vader na een maand van foltering, ondervragingen en vernederingen (CGVS, p.15) alsnog werd vrijgelaten, stelt u louter dat hij misschien geluk had (CGVS, p.15). Dit komt opnieuw weinig overtuigend over.

Wat betreft het vervolg van dit verhaal dient eveneens te worden vastgesteld dat uw relaas hieromtrent geenszins overtuigt. Gevraagd of er sinds de vervolgingsfeiten en uw vertrek uit Irak, nu al zes maanden geleden, nog problemen zijn geweest voor uw familie, antwoordt u dat uw familie na de vrijlating van uw vader en zijn daaropvolgend verblijf in een ziekenhuis verhuisd is naar het huis van een familielid in een andere wijk (CGVS, p.15). Er dient te worden opgemerkt dat u dit niet onbelangrijke element niet vermeld heeft tijdens het gehoor voor de DVZ: u verklaarde daar integendeel dat uw ouders in de wijk Al-Jihad verblijven (verklaring DVZ dd. 3 augustus 2015, p.13).

Verder kan nog worden gewezen op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Zo beweerde u voor de DVZ dat u pas op 24 februari 2015, nadat de mensen van AAH naar uw werkplaats zouden zijn gekomen, bij uw vriendin ging onderduiken (vragenlijst DVZ, punt 5, verklaring DVZ, punt 33). Voor het CGVS beweert u dan weer dat u al op 6 februari 2015, na de ontvoering van uw vader, bij uw vriendin bent gaan wonen (CGVS, p.11,12). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, herhaalt u louter dat u al op 6 februari 2015 naar uw vriendin verhuisde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg bijzonder vaag en dus evenmin geloofwaardig zijn gebleken. Zo zegt u niet te weten via welke landen u van Turkije naar België zou hebben gereisd (CGVS, p.4). U argumenteert dat u zeven dag lang opgesloten zat in een vrachtwagen, wat u niet aannemelijk maakt. U weet niet welke lading in het voertuig zat (CGVS, p.5), u kan niet met zekerheid zeggen welke taal de chauffeur sprak (CGVS, p.4) en u zegt niet te weten welke nationaliteit hij had (CGVS, p.4). Voorts kan u niet zeggen of er onderweg een grenscontrole was (CGVS, p.4), beweert u dat dezelfde chauffeur het hele traject aflegde (CGVS, p.4) terwijl u ook stelt dat er dag en nacht gereden en nooit langer dan één uur gerust werd (CGVS, p.6) en weet u niet of de vrachtwagen ergens een boot op moest om de oversteek naar het vasteland te maken (CGVS, p.5). Als het CGVS u vraagt om even te verhalen over de moeilijkste momenten tijdens deze reis, heeft u het louter over wat algemeenheden ("je kan bijna niet ademen of slapen") of over de vuile dekens en kussens. Mocht u deze tocht werkelijk hebben ondernomen in het bijzijn van vijf andere vluchtelingen, waaronder een Syrisch gezin met twee zeer jonge kinderen, dan zou u ongetwijfeld een doorleefder relaas kunnen brengen. Overigens is het merkwaardig dat u niet met zekerheid kan zeggen of het Syrische gezin uit Aleppo afkomstig was (CGVS, p.4). Dat de andere vluchteling in de ruimte een Afghaan was, bent u ook niet zeker (CGVS, p.4). Dat u over land en in een vrachtwagen naar België gekomen bent, kan gezien uw vaag relaas hieromtrent niet worden aangenomen.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw asielaanvraag en vluchtmotieven niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Dat uw man K.(...) T.(...) in 2012 als vluchteling werd erkend, vermag bovenstaande vaststellingen niet te weerleggen. Wat dit betreft, dient te worden benadrukt dat elke asielaanvraag persoonlijk en op zijn eigen merites beoordeeld wordt. Bovendien is tijdens uw relaas gebleken dat de door u ingeroepen asielmotieven niets te maken hebben met het vluchtverhaal dat uw man bracht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse

landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers dat bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvraagt, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, de rantsoenkaart en het bewijs van woonplaats van uw vader leveren een bewijs voor uw herkomst en identiteit. Deze elementen worden in deze beslissing niet betwist. Hetzelfde kan worden gezegd van alle stukken die aantonen dat u een universitaire opleiding heeft gevolgd en als arts werkte (waaronder uw curriculum, diploma, aanstellingsbrieven, badges). Deze stukken houden evenwel geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en kunnen aldus de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. De documenten in verband met de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend (klacht neergelegd bij de politie, overlijdensakte neef) kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat alle Irakese documenten op illegale wijze te verkrijgen zijn. De eerder onduidelijke foto van een man die uw vader zou zijn, levert geen bewijs voor de identiteit van de persoon die op deze foto te zien is, noch voor uw bewering als zou deze persoon zijn gefolterd. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A van de Conventie van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op haar eigen situatie, waarbij zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wenst verzoekster de nodige verduidelijking aan te brengen waar haar in de bestreden wordt verweten onduidelijke of tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd.

Wat betreft de bewering dat zij niet kon verduidelijken waarom haar vader zich tot de ‘vrienden van Saddam’ mocht rekenen, aangezien het haar oom was en niet haar vader die als stamhoofd een bevoorrechte relatie met de voormalige president had, wenst ze te benadrukken dat dankzij de bevoorrechte relatie van haar oom met Saddam Hoessein al zijn broers eveneens de titel ‘vriend van Saddam’ mochten dragen. Als broer van het stamhoofd had haar vader eveneens een zeker moreel gezag binnen de stam en werd hij in die zin ingezet bij verkiezingen.

Voor het feit dat haar vader in 2004/2005 niet werd opgepakt is er volgens verzoekster een voor de hand liggende verklaring. Hij was toen namelijk op reis en dus niet aanwezig. Dat haar vader daarna geen problemen ondervond heeft alles te maken met het feit dat haar familie in 2005/2006 naar Syrië vertrok. Zijzelf keerde nog in 2006 terug, maar haar familie bleef in Syrië tot 2008. Dat haar vader in februari 2015 ontvoerd werd door militieleden heeft volgens verzoekster alles te maken met de gewijzigde politieke omstandigheden, meer bepaald het offensief dat Daesh sinds juni 2014 voert. Enerzijds leidde dit tot de mobilisatie van de sjiietische milities, anderzijds gaf dit ook aanleiding tot hernieuwde wraakacties tegen personen die met het vroegere regime geassocieerd worden. De sterke

opmars van Daesh werd namelijk in sterke mate mogelijk gemaakt dankzij de steun van officieren uit de Baath-partij van Saddam. Ter staving van haar betoog citeert verzoekster uit het artikel *“The Shadow of Saddam looms large in Iraq”* van The Japan Times van 5 januari 2016. Zij benadrukt dat zij deze essentiële context, waarbinnen de hernieuwde vervolging, vanaf de tweede helft van 2014, van families die als Baathist worden beschouwd logisch te verklaren valt, zelf reeds duidelijk uit de doeken heeft gedaan tijdens haar verhoor.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat zij het land is ontvlucht, maar haar vader en broers in Irak bleven wonen en het Commissariaat-generaal hieruit besluit dat zij niet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zou zijn gevlucht, maar daarentegen slechts een manier zocht om haar man in België te vervoegen, benadrukt verzoekster dat haar familie in vreselijke omstandigheden dient te overleven in Irak, opgesloten en in angst voor wat kan gebeuren. Haar vader en broers zijn intussen allemaal verhuisd om niet gevonden te kunnen worden. Dat zij dit nog niet vermeldde tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is omdat ze hierover zelf nog niet op de hoogte was. Verzoekster stelt dat zijzelf op deze manier niet verder kon met haar leven en dat in Irak voor haar enkel gevaar en zeker geen toekomstperspectief lag. Zij volhardt verder in haar verklaringen over haar vluchtrelaas, namelijk dat zij in haar land van herkomst bedreigd wordt door de sjiiitische milities, doordat haar familie als loyaal aan het Baath-regime van Saddam bekend staat.

Ook in haar verklaringen met betrekking tot de afgelegde reisweg, wenst verzoekster te volharden. Ze bracht de route door in een kooi in een vrachtwagen. 's Nachts werden ze steeds even buitengezet. Alle communicatie met de chauffeur was strikt verboden.

Tot slot werpt verzoekster op dat de wijze waarop de bestreden beslissing werd genomen getuigt van een frappante partijdigheid. Zij verduidelijkt dat de dossierbehandelaar er *ab initio* van overtuigd leek dat zij de asielwetgeving wenste te misbruiken om de voorwaarden voor gezinshereniging met haar echtgenoot te omzeilen. Dat het feit dat haar echtgenoot zich in België bevindt de keuze om te vluchten minder verscheurend maakte is logisch, maar dit doet op geen enkele manier afbreuk aan de reële vervolging waaraan zij in haar land van herkomst wordt blootgesteld, aldus verzoekster, die meent dat haar persoonlijk vluchtrelaas dan ook niet onbevooroordeeld werd benaderd.

Verzoekster vervolgt dat niet in twijfel getrokken wordt dat zij als dokter tewerkgesteld was. Dit betekent volgens verzoekster dat zij een specifiek risicoprofiel heeft, waardoor zij hoe dan ook nood heeft aan bescherming. Aan dit risicoprofiel werd door het Commissariaat-generaal nauwelijks aandacht besteed in de bestreden beslissing. Nochtans gaf het UNHCR reeds in 2012 in haar *‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq’* aan dat dokters in het bijzonder gevaar lopen binnen de Irakese context. Zoals ook het Commissariaat-generaal erkent, is de situatie in Irak er sinds 2012 nog sterk op achteruitgegaan. Dat UNHCR geen recentere omlijsting van specifieke risicoprofielen heeft meegegeven heeft er natuurlijk alles mee te maken dat deze organisatie er sinds 2014 (zie het administratief dossier: “UNHCR Position on Returns to Iraq”) voor pleit niemand meer terug te sturen naar Irak. Het geweld tegen artsen neemt op de dag van vandaag extreem problematische vormen aan in Irak, hetgeen verzoekster tracht aan te tonen aan de hand van de stukken 22 tot en 28 toegevoegd aan het verzoekschrift. Tevens legt verzoekster een CD-ROM met filmmateriaal voor, dat de preciaire situatie van artsen in Irak ondersteunt.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2 a) en/of b) van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing enkel argumenteert waarom zij geen recht zou hebben op subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzaakt ook te motiveren op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), terwijl zij als arts een zeer groot risico loopt op schade zoals vermeldt in deze artikelen. Verzoekster verwijst opnieuw naar de door haar in het eerste middel aangehaalde informatie waaruit blijkt dat dokters een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld. Het is voor verzoekster naar eigen zeggen dan ook onmogelijk om terug te keren naar Irak. Gezien haar uitgesproken kwetsbare profiel loopt zij immers in geval van terugkeer naar haar land van herkomst zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zij laakt dat hierover in de bestreden beslissing geen enkele motivatie werd toegevoegd. Verzoekster verwijst naar een recente beslissing van het Commissariaat-generaal waar eveneens aan een asielzoeker de subsidiare beschermingsstatus werd toegekend gelet op de preciaire positie en het reële risico blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen (stuk 32) en stelt dat haar situatie gelijkaardig is.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), de artikelen 3 en 8 EVRM, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samen lezing met artikel 191 van de Grondwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoekster dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan haar identiteit, noch aan het feit dat zij afkomstig is uit Bagdad, Irak. Het Commissariaat-generaal concludeert dat er geen reden meer zou zijn om omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen doch slaagt er naar mening van verzoekster niet in om dit oordeel op een onderbouwde wijze te beargumenteren. Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een volgens verzoekster op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert. Zo erkent het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat *“de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is”* en het geweld dat in Bagdad plaatsvindt *“maandelijks honderden doden en gewonden opeist”*. De belangrijkste redenen die verweerster aanhaalt om aan verzoekster de subsidiare beschermingsstatus te weigeren is het feit dat het aantal aanslagen in 2015 een beduidend pak lager lag in vergelijking met het hoogtepunt van de *“Breaking the Walls”*-campagne van Al-Qaeda in Irak van 2013. Ook zouden de huidige aanslagen, in tegenstelling tot de periode 2012-2013 niet langer gekoppeld zijn aan militaire operaties. Eveneens erkent verweerster dat de mobilisatie van de sjiiitische milities sinds juni 2014 gepaard gaat met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal. Hiertegenover argumenteert verweerster dat ondanks deze precare veiligheidssituatie het openbare leven in Bagdad nog niet stilgevallen is, de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad uitoefenen en internationale organisaties en diplomatieke vertegenwoordiging er aanwezig blijven. Tenslotte beargumenteert verweerster dat Bagdad zelf vluchtelingen (IDP's) opvangt uit gebieden die al geruime tijd door oorlogsgeweld geteisterd worden en er zich relatief veel Belgische asielzoekers ingeschreven zouden hebben op vrijwillige terugkeer, wat als een aanwijzing zou kunnen beschouwd worden dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld. De huidige motivatie van het Commissariaat-generaal is volgens verzoekster een zwaktebod. Toen het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiare bescherming aan personen afkomstig uit Irak, werd dit als volgt beargumenteerd: *“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad **verschilt van die in 2014**. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”* Het Commissariaat-generaal is er volgens verzoekster in de bestreden beslissing evenwel niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De huidige beleidswijziging naar mening van verzoekster is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in haar land van herkomst maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk die de toestroom van vluchtelingen met zich meebrengt vindt echter geen enkele grond in de Belgische wetgeving, laat staan in internationale rechtsnormen, aldus verzoekster, die de mening toegedaan is dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds uitermate onveilig en precair is, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door onder maatschappelijke druk haar beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad niet gewijzigd zijn en dat een terugkeer naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM betekent.

Verzoekster vervolgt haar betoog, verwijzende naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015) waaruit blijkt dat het aantal aanslagen en het algemene geweld absoluut niet gedaald is en het aantal slachtoffers in Bagdad constant blijft en dat er wat betreft de in de informatie geciteerde cijfers een zeer reëel gevaar bestaat voor onderrapportering en het werkelijke aantal slachtoffers hoger ligt. Verzoekster stelt dat CEDOCA, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, in het administratief dossier dan ook niet tot de conclusie komt dat er sprake zou zijn van een uitgesproken daling van het geweld. Dit blijkt overigens ook uit de het overzicht van aanslagen dat werd opgenomen in het administratief dossier (COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 6 oktober 2015, p. 22-31). Verzoekster meent dan ook dat op basis van deze COI Focus op geen enkele manier een recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak blijkt. Zij verwijst in dit verband tevens naar een recente analyse door de Nederlandse asielautoriteiten van de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Bagdad in het

bijzonder, waaruit zij uitvoerig citeert, naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre, waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad in 2014 en 2015 even gevaarlijk is gebleven, en naar een aantal zeer recente persberichten, waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers (stukken 7 tem 9 toegevoegd aan het verzoekschrift). Dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad hebben, strookt volgens verzoekster voorts niet met de realiteit in de Irakese hoofdstad. Zij verwijst opnieuw naar hoger aangehaalde informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Irakese autoriteiten formeel nog steeds de controle over Bagdad hebben, maar de sjiitische milities sinds zij in juni 2014 gemobiliseerd werden in de praktijk grote delen van de stad controleren, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen. De Irakese overheid heeft niet de slagkracht om hier tegen in te gaan, bij open confrontaties tussen milities en overheidstroepen trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder druk van de Iraanse regering, die deze milities aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur. Hervormingspogingen van de huidige premier Al-Abadi werden door deze sjiitische milities gefnuikt. Het trieste bewijs van de onmacht van de autoriteiten was de ontvoering van de vice-minister van justitie (zie stuk 10 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid”* van De Wereld Morgen van 20 september 2015). De recente aanval van deze milities op ‘Camp Liberty’, een kamp voor Iraanse vluchtelingen was een zoveelste bewijs van de onmacht van de Irakese overheid om op te treden tegen de misdaden van deze, veelal door Iran gesteunde milities (zie stuk 11 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack”* van Amnesty International van 30 oktober 2015). Verzoekster besluit uit de door haar aangehaalde informatie dat Bagdad niet langer gecontroleerd wordt door haar overheid en dat de feitelijke macht er in handen ligt van de sjiitische milities. Hierdoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel. Het resultaat zijn dagdagelijkse moorden, mishandelingen en ontvoeringen. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat ook bij de zogenaamd werkende gezondheidszorg in Bagdad de nodige kanttekeningen dienen geplaatst te worden. Zo meldde het persbureau Reuters eind september 2015 een uitbraak van Cholera, ten gevolge van de jarenlang verwaarloosde infrastructuur (zie stuk 12 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad”* van Reuters van 19 september 2015). Ten overvloede wenst verzoekster nog te wijzen op het feit dat uit onderzoek is gebleken dat Irak en Bagdad respectievelijk als het gevaarlijkste land en de gevaarlijkste stad van de wereld kunnen beschouwd worden (zie stukken 13 en 14 toegevoegd aan het verzoekschrift: *“Iraq tops ‘most dangerous’ place in the world list”* van RT van 22 juni 2015 en *“Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing ‘extreme’ terrorism risks”* van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015). Onderzoek heeft dus aangewezen dat Bagdad zelfs nog gevaarlijker is dan bepaalde Syrische steden. Hoger werd reeds omstandig aangetoond dat het geweld sinds 2014 en de eerste helft van 2015, de periode waarop dit onderzoek zich toespitste, stabiel is gebleven. De resultaten zijn dus nog steeds even relevant, aldus verzoekster, die zich de vraag stelt hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers. Verzoekster vat nogmaals samen dat de veiligheidssituatie in Bagdad extreem slecht is, dat het de gevaarlijkste stad ter wereld is en haar inwoners gevangen zitten tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen, en dat bovendien, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid, een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 dreigt. Haar in deze uiterst penibele omstandigheden terugsturen naar Bagdad zou haar volgens verzoekster zonder enige twijfel blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM.

Wat betreft de hoger opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel, herhaalt verzoekster dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als die tijdens de afgelopen twee jaar is geweest, dat toen het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 de beslissingsstop aankondigde die leidde tot de herziening van haar beleid ten aanzien van het toekennen van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Irak, dit als volgt werd beargumenteerd: *“Bovendien blijkt uit een aantal bronnen dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad **verschilt van die in 2014**. De situatie is er niet langer van die aard om te stellen dat elke persoon afkomstig uit Bagdad een reëel risico bij terugkeer heeft.”*, dat het Commissariaat-generaal er in de bestreden beslissing evenwel niet in geslaagd is te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014 omdat er ook geen wezenlijk verschil is, en dat de huidige beleidswijziging niet het gevolg is van een veranderde situatie in haar regio van herkomst maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015. Verzoekster verduidelijkt dat op 18 augustus 2015 in de pers werd gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Iraakse waren.

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden. Op 3 september 2015 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist tot een beslissingsstop voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op het Commissariaat-generaal opgevoerd, niet alleen in de pers of op de publieke fora maar ook vanuit de politiek. Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoureus toe te zullen passen. Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die het Commissariaat-generaal op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd naar mening van verzoekster reeds omstandig bewezen. De situatie is immers ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014. De brief die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had volgens verzoekster echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die het Commissariaat-generaal voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds meer verhit werd, is het Commissariaat-generaal er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad, aldus verzoekster, die te dezen opwerpt dat het feit dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, betreurenswaardig is, maar dat het Commissariaat-generaal, die als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd, toegeeft aan externe druk en toestaat dat zij hier slachtoffer van wordt een overduidelijke schending van de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet vormt. Verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal namelijk op een gewijzigde manier oordeelt over haar asielaanvraag dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven. Bovendien, nog volgens verzoekster, geeft de plotse, ongegronde ommekeer van het Commissariaat-generaal in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan het Commissariaat-generaal wordt immers geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, zijn ontvlucht een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen. Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend. Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoekster is één van deze pechvogels. Zij laat te dezen gelden dat er geen enkele objectieve reden is die aantoonbaar waarom de ene persoon langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon en dat zij ongelijk wordt behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Waar in het administratief dossier nog het asielbeleid van andere Europese landen wordt aangehaald om het standpunt van het niet meer toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus te beargumenteren, werpt verzoekster op dat het beleid in een ander land niet aan de orde is en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Belgische wetgeving dient te respecteren, die op het vlak van het toekennen van de subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere EU-landen aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de Kwalificatierichtlijn, waarin slechts een minimale norm wordt voorgesteld. De specificiteit van de Belgische wetgeving mag niet uit het oog verloren worden bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, aldus verzoekster, die meent dat een vergelijking met het beleid van andere Europese landen aldus irrelevant is.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers uit Bagdad zich heeft ingeschreven op vrijwillige terugkeer kan naar mening van verzoekster voorts in geen geval in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze verhoogde cijfers zijn namelijk het directe gevolg van enerzijds de beslissingsstop die door het Commissariaat-generaal werd ingesteld op 3 september 2015 en anderzijds de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd. Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering, aldus verzoekster.

Tot slot werpt verzoekster op dat bij het nemen van de bestreden beslissing absoluut geen rekening werd gehouden met het feit dat zij zwanger is, hoewel dit zeer duidelijk werd aangegeven tijdens het verhoor. Verzoekster legt bovendien twee attesten van zwangerschap voor (stukken 29 en 30). Niet alleen is verzoekster als zwangere vrouw extra kwetsbaar in geval ze zou worden blootgesteld aan het willekeurig geweld dat alom tegenwoordig is in Bagdad, bovendien leidt de bestreden beslissing er onrechtstreeks toe dat de vader, die als erkend vluchteling onder geen beding terug kan naar Irak, en zijn nog ongeborn kind uiteen getrokken zouden worden. Dit vormt naar mening van verzoekster een inbreuk op artikel 8 EVRM die volstrekt disproportioneel is.

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CGVS, Tijdelijke beslissingsstop voor asielaanvragen Irakezen van 3 september 2015, het artikel *"Ik vrees dat deze toestroom nog maar een voorproefje is"* van Knack van 15 september 2015, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 oktober 2015, het document *"Irak: Bagdad - sikkerhetssituasjon per februar 2015"* van The Norwegian Country of Origin Information Centre van 13 februari 2015, het artikel *"Bombs across Baghdad kill nine people – sources"* van Reuters van 7 november 2015, het artikel *"Bomb attack on Shi'ite pilgrims in Baghdad kills 7 –sources"* van Reuters van 26 oktober 2015, het artikel *"More Than 50 Killed In Iraqi Car-Bomb Attacks"* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 5 oktober 2015, het artikel *"Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid"* van De Wereld Morgen van 20 september 2015, het document *"Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack"* van Amnesty International van 30 oktober 2015, het artikel *"Iraq tries to contain Cholera outbreak west of Baghdad"* van Reuters van 19 september 2015, het artikel *"Iraq tops 'most dangerous' place in the world list"* van RT van 22 juni 2015, het artikel *"Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing 'extreme' terrorism risks"* van Verisk Maplecroft van 20 mei 2015, het artikel *"Ga naar België, daar krijgt je gezin makkelijk asiel"* van Het Nieuwsblad van 18 augustus 2015, het artikel *"Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website"* van Het Nieuwsblad van 5 september 2015, brief van Staatssecretaris Theo Francken van 22 september 2015, Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980, DOC 51 2478/001, het artikel *"Reeks bloedige aanslagen in Irak"* van De Standaard van 20 maart 2012, het artikel *"Tientallen gevluchte Irakezen keren vrijwillig terug"* van De Standaard van 17 september 2015, het artikel *"The Shadow of Saddam looms large in Iraq"* van The Japan Times van 5 januari 2016, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq"* van 31 mei 2012, het artikel *"Is de dokter draait naar de moord op Hussein Jaafar? Roepen tot het geweten van achterblijvers wakker"* van 1 november 2015, vrij vertaald door verzoekster, het artikel *"Irakese artsen zijn met de dood bedreigd"* van BBC Arabic van 30 oktober 2015, het artikel *"Gynaecoloog een gewapende aanval in haar huis vermoord ten zuiden van Bagdad"*, vrij vertaald door verzoekster, het artikel *"Baghdad: The Killing van de bloedbank manager en zijn lichaam werd gevonden gestoken in zijn huis"* van 27 oktober 2015, vrij vertaald door verzoekster, het artikel *"Artsen van Irak op het vizier van de militie..."* van 28 november 2015, vrij vertaald door verzoekster, het artikel *"Iraqi doctors plagued by threats, extortion"* van Al-Monitor van 20 oktober 2015, VN Security Council, Report of the Secretary-General on children and armed conflict in Iraq van 9 november 2015, een attest van zwangerschap dd. 23 oktober 2015, een attest van zwangerschap dd. 26 november 2015, een CD-ROM met nieuwsfragmenten over de situatie van artsen in Irak en een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 18 november 2015.

2.4.2. Bij aangetekend schrijven van 29 februari 2016 laat verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden. Het betreft het document *"Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq, 1 May- 31 October 2015"* van UNAMI/OHCR van 11 januari 2016, het artikel *"Suicide Bomb Kills Two Iraqi Police, Wounds Senior Officer"* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 12 januari 2016, het artikel *"Shiite militias flush with 'Iranian cash' now control portions of Baghdad"* van Business Insider UK van 23 januari 2016, het artikel *"ISIS Attack on Baghdad Mall Kills 17"* van The New York Times van 11 januari 2016, het artikel *"Iraq: Suicide bomber kills eight near Shi'ite mosque in Baghdad"* van Radio Free Europe/Radio Liberty van 9 december 2015, het artikel *"Ban condemns 'heinous' terrorist attacks in Baghdad"* van UN News Service van 1 december 2015, het artikel *"UN: Hundreds of Iraqis killed in December, mostly in Baghdad"* van Rudaw van 1 januari 2016, het artikel *"Groot offensief van IS in Bagdad"* van De Standaard van 29 februari 2016 en het artikel *"CIA-baas: 'IS gebruikt chemische wapens'"* van De Standaard van 16 februari 2016.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij en haar familieleden omwille van het Baath verleden van haar vader

(en oom) geïllustreerd werden door haar relaxte houding op diverse punten vaag, weinig plausibel en zelfs tegenstrijdig is gebleken, (ii) haar verklaringen met betrekking tot haar reisweg bijzonder vaag en dus evenmin geloofwaardig zijn gebleken, (iii) het gegeven dat haar man in 2012 als vluchteling werd erkend voorgaande vaststellingen niet vermag te weerleggen daar elke asielaanvraag persoonlijk en op zijn eigen merites beoordeeld wordt en de door haar ingeroepen asielmotieven bovendien niets te maken hebben met het vluchtverhaal dat haar man bracht, (iv) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (v) de door haar neergelegde documenten haar geloofwaardigheid niet kunnen herstellen.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster dient daarbij aan te tonen dat er in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". Er kan derhalve slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij/zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn/haar vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het

land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeksters identiteit, nationaliteit en herkomst niet worden betwist. Deze gegevens, alsook haar universitaire scholing, haar werkzaamheden als arts en haar huwelijk worden gestaafd aan de hand van de door haar neergelegde documenten.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een vrees voor vervolging koestert omwille van het Baath verleden van haar vader en haar oom. Verzoekster verklaarde over dit Baath verleden als volgt: *“We hadden al lang problemen in Irak. Mijn vader was vriend van S Hoessein. Maar mijn oom was een van de beste vrienden. De broer van mijn vader. Hij is ook de sheikh van onze stam. Hij was een van de beste vrienden van de voormalige president. Na de val werden we bedreigd. Er werd verschillende keren binnengevallen in ons huis. Mijn oom werd herhaaldelijk gearresteerd en weer vrijgelaten. Mijn oom is M.(...) N.(...); Hij is van Al Alwani substam. Dat is van Edlem stam. In 2006 waren we een periode in Syrië. IK ben in nov 2006 teruggekeerd, ik wou beginnen aan de univ. Mijn familie bleef nog tot 2008 in Syrië. (...) Uw vader was blijkbaar een belangrijk lid van de Baath partij. Hoe is dat zo gekomen. Welke functies had uw vader? Ik was nog jong in die periode, te jong om te weten welke rang of functie hij had, ik wist wel dat hij een vriend was van Saddam, dat hij een speciale id kaart had van de vrienden van Saddam. Ik wist heel goed, toen ze hem de eerste keer kwamen arresteren, hij werd Baathist genoemd, beschuldigd een vriend van Saddam te zijn. Wat heeft uw vader gedaan voor het regime van S Hoessein? Hij was aannemer en handelaar soms ook. Hij was niet bij de overheid. Hij had geen functie binnen de overheid zelf. Ik weet wel dat oom belangrijk was en een persoonlijke vriend. Saddam kwam hem bezoeken. In zijn groot huis, hij gaf veel dingen aan mijn oom, gronden en auto's. Waarom was uw oom zo geliefd bij Saddam? Wat heeft hij voor hem gedaan? Hij was de sheikh van de stam. Voor Saddam was het heel belangrijk dat hij bevriend was met het stamhoofd. En hij gebruikte die functie ook om de stam aan zijn kant te krijgen. Als er verkiezingen waren, werden mijn oom en ook mijn vader ingezet om de nodige steun voor het regime te krijgen.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 7-8). De Raad is in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze verklaringen niet *a priori* ongeloofwaardig moeten worden geacht. Dat verzoekster niet kan verduidelijken op welke wijze haar vader precies betrokken was bij het regime van Saddam Hoessein hoeft, gelet op haar jonge leeftijd in die periode, immers niet te verbazen.

Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor voorts dat haar vader na de val van het Baath regime (2003, 2004, 2005) reeds werd lastig gevallen, dat de autoriteiten in 2004 of 2005 hun huis zijn binnengevallen, waarbij haar vader evenwel niet werd gearresteerd, dat zij en haar familie in 2006 naar Syrië zijn vertrokken, dat zijzelf in 2006 en de rest van haar familie in 2008 naar Irak is teruggekeerd, dat haar oom na de val door de Amerikanen werd gearresteerd maar ze niets tegen hem vonden en hij opnieuw werd vrijgelaten, dat haar oom echter wel nog achtervolgd werd door de Iraakse veiligheidsdiensten, dat hij daarom is gevlucht en dat hij in 2010 in Syrië overleden is (administratief dossier, stuk 6, p. 7, p. 9 en p. 11).

Verzoekster stelt dat zij en haar familie actueel opnieuw worden gevisieerd door militieleden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) omwille van het Baath verleden van haar vader en haar oom. Zo zou haar vader in februari 2015 gearresteerd zijn en een maand lang zijn gefolterd. Hij zou ervan beschuldigd zijn geweest een Baathist te zijn, samen te werken met de rebellen en een rol te hebben gehad in de val van Mosul. Verzoekster verklaarde in dit verband dat zeker na de val van Mosul de Baathisten ervan beschuldigd werden daarin een grote rol te hebben gespeeld omdat een deel van de rebellen vroegere Baathisten zijn. Verzoeksters broer, die officier bij de luchtmacht is, zou na het incident met haar vader in februari 2015 zijn lastiggevallen en hij zou sindsdien zijn functie niet meer kunnen uitoefenen. Ook zouden milities op 24 februari 2015 de praktijk in Besmah waar verzoekster werkte zijn binnengevallen op zoek naar haar. Haar neef W., die hier ook werkzaam was, zou zijn meegenomen. Minder dan twee maanden later zou zijn lijk zijn teruggevonden (administratief dossier, stuk 6, p. 7-12). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht het ongeloofwaardig dat verzoeksters familie tien

jaar na de inval in hun huis in 2004 of 2005, waarna zij geen verdere problemen met de overheid of milities zouden hebben gekend (administratief dossier, stuk 6, p. 11), opnieuw zou worden geïnterviewd omwille van het Baath verleden van haar vader. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, kan verzoekster evenwel worden bijgetreden waar zij in het verzoekschrift uiteenzet dat de hernieuwde vervolging, vanaf de tweede helft van 2014, van families die als Baathist worden beschouwd logisch te verklaren valt door de gewijzigde politieke omstandigheden, meer bepaald het offensief dat Daesh (IS) sinds juni 2014 voert, dat dit enerzijds leidde tot de mobilisatie van de sjiiitische milities en dit anderzijds ook aanleiding gaf tot hernieuwde wraakacties tegen personen die met het vroegere regime geassocieerd worden omdat de sterke opmars van Daesh in sterke mate mogelijk werd gemaakt dankzij de steun van officieren uit de Baath-partij van Saddam. Dat verzoekster en haar familie sinds hun terugkeer naar Irak in respectievelijk 2006 en 2008 geen problemen met de Iraakse overheid of met milities hebben gekend kan op zich dan ook niet leiden tot het besluit dat zij *anno* 2015-2016 geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Dit klemt des te meer daar de stam van verzoeksters vader afkomstig is van Anbar (administratief dossier, stuk 6, p. 14), een gebied dat gecontroleerd wordt door IS. Gelet op de actuele context in Irak, moet dan ook rekening worden gehouden met de mogelijkheid en de perceptie dat verzoeksters familie beschouwd wordt als zijnde gelieerd aan IS. Daargelaten haar vage verklaringen met betrekking tot haar reisweg, is de Raad van oordeel dat verzoeksters verklaringen kaderen in de objectieve gegevens van de actuele situatie in haar land van herkomst zodat haar *in casu* het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Dat verzoeksters familie nog steeds in Irak verblijft, doet geen afbreuk aan dit besluit. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij allen hun woning in Bagdad hebben verlaten. Haar vader, die in slechte gezondheid verkeert, en haar moeder zouden zijn ondergedoken bij de vader van verzoeksters schoonzus in Al Awamya, een soennitische residentiële wijk. Verzoeksters broers zouden thans in Kirkook verblijven (administratief dossier, stuk 6, p. 14-15).

Daarenboven stelt de Raad tevens vast dat geenszins wordt getwijfeld aan verzoeksters verklaring dat zij, behorende tot de soennitische gemeenschap, gehuwd is met een sjiiet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat *in casu* in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een politieke overtuiging die haar wordt toegeschreven door de Iraakse autoriteiten / sjiiitische milities en dat zij aldus als vluchteling dient te worden erkend.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS